

Een kerstverhaal van Horison

Dit was het moment om vanuit het grote Licht de sprong te maken naar een aards bestaan. Ik had daarvoor gekozen en wist waar ik terecht zou komen en wie mijn ouders zouden worden. Ik wist dat het moeilijk zou worden, maar ik wist ook dat ik de combinatie van hun kwaliteiten nodig had en dat ze voor me zouden vechten. Dit zou me de kans geven om te leren om in de verbinding met het Licht vanuit liefde te leven. Mijn enige, universele weg. Ik nam mijn gave voor muziek mee als mijn talent en mijn gereedschap.

Ik keek in de richting van de Aarde, spande mijn energie aan, zette me af en maakte de grote sprong door duizelingwekkende sterrenstelsels naar de schoot van mijn moeder.

Mijn moeder was een lieve wijze vrouw. Ze was op reis, net als mijn vader, naar haar geboortegrond waar de waardes en kwetsuren van destijds, noodzakelijk waren om nu, in het licht van mijn geboorte, onder ogen te zien. De geboortegrond van mijn vader was aan de andere kant van de wereld; en hij had daar te leren om te overleven. Hij keerde ernaar terug en zo kwam het dat mijn moeder er alleen voorstond met mij, haar nog ongeboren kind. Toen mijn moeder mij voelde groeien in haar schoot was ze intens en onvoorwaardelijk gelukkig. Het maakte haar niet uit hoe en wie ik zou zijn.

Ik werd geboren in de winter, het zal rond kerst geweest zijn, met een flinke bos haar dat recht overeind stond. Mijn moeder tilde mij zelf uit haar lichaam. Voor haar was ik direct vertrouwd. Ze was zo blij en ook zo verbaasd over wie ik was.

Mijn zintuigen stonden open zonder enige terughoudendheid en in volle verbinding met het allesomvattende Licht, de bron. Een sterke krachtige verbinding die me kwetsbaar maakte voor de prikkels op Aarde. Het schelle licht, de harde stemmen, de pijnlijke aanrakingen en de energieën van mensen, doorvlochten met leed, kwamen allemaal hard binnen en ik kon me er niet toe verhouden zonder de verbinding met het Licht te verliezen. Ik had geen keuze; ik kon die verbinding niet verliezen zonder mezelf te verliezen.

Ik wende uiteindelijk aan het aardse bestaan en de voortdurende pijn in mijn zintuigen. Het gaf me veel stress, ik spuugde vrijwel al mijn eten direct weer uit, en mijn moeder wist niet wat ze kon doen om het makkelijker voor me te maken. Maar ze deed haar best. Ze hield rekening met me en stemde op me af waar dat mogelijk was. Ze zong veel voor me en ik voelde haar onvoorwaardelijke liefde. Ik hield van haar, van haar nieuwe partner, de vader die me opvoedde en van mijn broertje en zus.

Na verloop van tijd werd ik naar de dagopvang gebracht. Deze beproeving had ik niet voorzien. Ik werd volledig overdonderd door alle prikkels en kon er alleen maar zijn door de dingen langs me heen te laten glijden en me af te sluiten. Het was niet mogelijk om me te verbinden met deze omgeving. Contact maken bleef moeilijk voor me, ik sprak niet, ik kon niet reageren op de mensen om me heen en ik had geen interesse in hun spelgoed. Hoewel ze erg lief voor me waren was het moeilijk om me aan te passen aan de andere kinderen en de begeleidsters. Omdat ik mij niet aanpaste, voelde ik steeds meer hun onmacht en frustratie. Hun energie werd anders, hun stem werd luider, drukker en pijnlijker en ze pakten me beet om me in het gareel te krijgen. Hun aanraking sneed dwars door me heen. Er was geen mogelijkheid om te ontsnappen. De enige kans die ik had, was als ik hard schopte, schreeuwde en aan hun haren trok. Dan stopten ze om iets van me gedaan te krijgen. Ze pakten me dan beet, ieder aan een arm en zetten me achter het rode scherm waar alle kinderen werden gezet die zich

misdroegen. Achter het scherm wist ik wel waar ik aan toe was en wat er ging gebeuren. Ik werd dan in ieder geval tijdelijk met rust gelaten.

De stress werd steeds groter, de prikkels kwamen steeds harder binnen en de paniek om mijn missie op Aarde te volbrengen, werd ook steeds groter. Een grauwsliuier trok over mij. Ik probeerde te overleven. Ik kon niet meer bewegen. Ik kon niet meer flexibel reageren. Ik kon niet meer leren. Ik sloeg, trok mensen aan hun haren, schopte, spuugde en schreeuwde. Of ik trok me terug in de muziek, afgesloten van mijn omgeving. Ik moest het doen met de kinder-instrumentjes die me werden gegeven. En voor wat betreft zuiverheid en ritme waren ze een aanslag op mijn gave, maar ze waren het beste wat voorhanden was om de verbinding te blijven houden met mezelf en het Licht.

De jaren verstreken, ik wende aan de situatie op school en het wangedrag dat ik moest laten zien om mezelf te beschermen. Mijn moeder had talloze gesprekken op school maar dat mocht niet baten. De frustratie en wanhoop in haar ogen werden steeds groter. Voor een gedragsgestoord kind als ik was er geen opvang. Niemand kon me aan.

En toen op een dag kwam er een vrouw langs. Ze was niet bang voor mijn paniek. Het leek alsof ze die accepteerde. Ze maakte contact. En ook al reageerde ik niet op haar; ze bleef toch bij me. Ik speelde met een kindertelefoontje waarin muziek te horen was. Ik speelde een liedje en

hoorde dat ze meezong. Ik hoorde echter ook onmiddellijk dat ze niet hetzelfde ritme zong, maar ik was dat zo gewend. Na een paar keer merkte ze dat zelf echter ook op. Ze zei het tegen me, ook al reageerde ik niet, en ze deed haar best om in mijn ritme te zingen. Ze heeft zeker 50 keer geoefend en meegezongen. Het klonk me als muziek in de oren dat iemand me aanvoelde en wist dat ze de verbinding met me kon maken door te zoeken naar een kloppend en zuiver ritme, de zuivere muziek, mijn verbinding met mezelf en het universum.

Na deze ontmoeting, gebeurde er vaker dingen waar ik opmerkte dat mijn behoeften werden gezien en erkend. Hoewel ik dat niet kon aangeven maakte dat mijn hart blij. Uiteindelijk werd er besloten dat ik minder uren naar school hoefde en meer uren in een kamer mocht zijn waar weinig prikkels waren en waar ik mijn eigen dingen mocht doen op mijn eigen manier en in mijn eigen tempo. Niet alleen, maar in de aanwezigheid van iemand die me nam zoals ik op dat moment nodig had. Ik ervaarde dit als heel prettig maar ik had geen taal en te weinig controle over mijn lichaam om dat duidelijk te kunnen maken. Het was het rotsvaste geloof van mijn moeder dat dit was wat ik nodig had, dat maakte dat ze het volhielden.

Wekenlang waren mensen met mij op deze kamer Het enige wat ik kon doen was dag in dag uit met een wielkje, gemaakt door mijn geboortevader,

heen en weer draaien in een raamwerk. Van binnen kwam mijn systeem tot rust nu ik de druk weg voelde vallen om me te moeten aanpassen ten koste van mezelf. De rust leidde er uiteindelijk toe dat ik zonder paniek en stress kon reageren op deze mensen. Ik werd meer open zonder de verbinding met het universum te verliezen. Ik kon mensen aankijken, mijn gezicht kwam tot leven en mijn ogen kregen weer een beetje glans. De mensen in mijn kamer - ze werden spelers genoemd - stemden op mij af. Ze geloofden in mij en moedigden mij aan om letterlijk stappen te zetten. Ik genoot van hun openheid, hun acceptatie en hun muzikaliteit. Het was heerlijk om samen met hen te zingen, ritmes te slaan en eindeloos te oefenen en te spelen met apparatuur om geluid en ritme te vangen en zo te bespelen dat het precies paste in mijn beleving van zuivere muziek.

Ik herinner mij dat we eens allemaal samen waren, mijn moeder, mijn opvoedvader en alle spelers, en dat een van de spelers al zijn volwaardige muziekinstrumenten had meegenomen. Ik deelde ze uit aan iedereen en gaf instructies hoe ik wilde dat ze er mee speelden. Ik bouwde het op tot een groot samenspel van ritme en energieën die met elkaar verbonden waren. Niet alleen ik maar iedereen die meedeed, voelde deze universele verbinding van liefde en muziek. Hiervoor was ik op Aarde. Dit is mijn weg. Dit was het begin en het geeft me een perspectief hoe ik dit leven kan doen. Ik moet nog veel leren van deze mensen die het beste met mij

voor hebben. Ik doe dat ook. Ik zet mijn beste beentje voor. Ik kan niet wachten totdat het me lukt om soepel taal te kunnen gebruiken en me te verbinden met andere mensen, ook als ze niet helemaal afgestemd zijn. Ik heb er een heel mensenleven de tijd voor.

Mijn leven krijgt steeds meer betekenis. Ik zie dat mijn moeder door mij, kansen krijgt om in haar leven te leren hoe ze zich in vrijheid kan verbinden met zichzelf, anderen en het Licht. Ze is dankbaar voor alle intens mooie mensen die er op ons pad komen om mij te helpen. Mijn sterke nood voor de juiste afstemming, is ook mijn kracht. Ze leert om steeds beter voor zichzelf te zorgen, te vragen wat ze nodig heeft en stappen te zetten om de verbinding met andere mensen vorm te geven naar haar eigen kracht en regie.

Ik ben voor haar, voor mijn spelers en voor veel andere mensen een spiegel. Ze kunnen niet om me heen. Door mijn aanwezigheid houd ik ze alert en bij de les om te leren in dit leven waar het echt om gaat: om trouw te zijn aan jezelf, eerlijk te zijn, duidelijk te zijn en stevig te staan. Ieder op zijn of haar eigen manier. Met minder neem ik geen genoegen; dit is waarom ik hier ben.

Laatst werd ik 14. Op mijn verjaardag kwam een van mijn spelers samen met twee volwassen vrienden langs. Ze hadden een wijsheid die ik

herkende, alle drie. De ene met rood haar had het geschenk van de verbinding en speelsheid, de ander met donkere krullen had het geschenk van de ontwapening en de poëzie en de derde, mijn speler, heeft het geschenk van onvoorwaardelijkheid, trouw en nieuwsgierigheid. Met deze drie wijze mannen vierde ik mijn verjaardag. Mijn moeder zei: nu ben je groot want je hebt grote vrienden op bezoek gehad voor je verjaardag. Ik geloof dat, ik geloof dat ik voldoende vertrouwen kracht en veiligheid voel om een vervullend leven te leven en te doen wat ik moet doen hier op Aarde, omringd door mensen die me erkennen, begrijpen en van me houden, zoals onze engelen in de hemel.

Het is me gelukt. Ik wees hen de weg naar het grote Licht dankzij mijn moeilijkheden en zij hebben het opgepakt en leren elke dag over verbinding in liefde.

Dit verhaal is geïnspireerd op Sam en Martine van Klaveren.
De illustratie is van Geraldien Schrijver- van der Spek.
Het is geschreven en ingesproken door Anneke Groot,
in december 2022.

